

LILIA BURLACU

JUNIPER GREEN

roman

CÎSMIGIU
books

Cuvânt înainte

Câte stele, atâția oameni

Juniper Green este un roman science-fiction, cu o structură poetică activă apelând din plin la metafora celestă. Povestea de dragoste a lui Izar, omul stelar care își caută fratele geamăn din Constelația Orion, se împletește, ca o țesătură din fire de iarbă verde, cu povestea tinerei Juniper, țesătoare, cunoscătoare a tuturor plantelor de pe Pământ.

Bogăția imaginilor, acuratețea întâmplărilor descrise, călătoria în „Ținutul Cărților”, fac din caietul-jurnal, ținut de Orion, o formă de comunicare originală.

„Frunzele vorbitoare” sau „colibele de ceară” fac parte dintr-un univers intim, creativ, unde „cărbunii care aleargă pe foaia albă sunt niște cai în galop”. La acest nivel, acțiunea romanului este o permanentă sărbătoare de primăvară, o ofrandă adusă stelelor și vieții de pe Pământ. Dar arta, imaginația creativă, nu este permisă în Marea Confederație în care trăiește Juniper.

Mesajul cărții este foarte actual: Marea Renovare, Marea Resetare.

Scrisorile lăsate pe o masă de piatră de Alora, steaua care va naște „anume” doi gemeni, aduc cu ele sensul predestinării venit din cer.

Stelele duble, gemene, sunt ca și gemenii pământeni. Se caută unul pe altul, aici, pe Pământ, și dincolo, în Marea Confederație Stelară.

CLELIA IFRIM

PARTEA ÎNTÂI

JUNIPER

Un om aproape străin

Din apa tulbure a lacului, își scoate capul un om aproape străin. Fără să se grăbească undeva, examinează, pe rând, cerul, iarba, copacii. Intră iar sub apă, rămâne nemișcat cât poate să se lipească de aer, apoi apare la suprafață, privind împrejurimile, la fel de nedumerit. Cerul nu se schimbă, iarba nu e mai înaltă, dar copacii au devenit pădure, iar casele se văd mici, albe, risipite în depărtare. Străinul face câțiva pași spre margine și, sprijinindu-se cu palmele de malul lacului, își ia avânt să sară din apă, împrăștiind o ploaie de stropi pe iarba întreșută cu flori, mușchi și ciuperci. Glasuri răsună dintre copaci și omul își îndreaptă pașii, prudent, spre tufișuri. De aici, nu mai știe încotro să meargă.

Sărbătoarea Primăverii

În fiecare an, de Ziua Primăverii, mergem în pădure să culegem ciuperci. Îmbrăcate în cele mai frumoase haine, de parcă ar urma să ne întâlnim cu elfi sau cu zâne, amândouă ținem câte un coș în care să încapă dezamăgirea pe care o vom aduce la întoarcere.

– Iar n-ați găsit nimic? Nici în Poiana Ploii?

– Nici.

– V-ați uitat și pe trunchiuri?

– Probabil ne-au luat-o elfii înainte.

– Nu strânge nimeni ciuperci înainte de Ziua Primăverii, nici măcar elfii.

– Se pare că le va mânca tot ... nimeni.

Nu ne place prea mult această tradiție. Copiii mai mari își iau frații și surorile mai mici ca să-i introducă în priceperea culesului de ciuperci. În primele două-trei primăveri, inițierea umple de bucurie sufletele mai tinere. Dar bucuria dispare când își dau seama că ori ciupercile nu vor să fie culese, ori că le-au inventat adulții ca să rămână singuri acasă pentru câteva ore.

– Vreau să-mi umplu coșulețul cu ciuciuțeți. Îmi place când mama ne face terci din ei.

Sora mea încă e plină de entuziasm. E a doua oară când mergem împreună. Nu trebuie s-o pierd din ochi și mi se cere să văd tot ce atinge. Mi-a repetat mama de cel puțin zece ori:

– Nu atingeți decât ce se poate mânca! Ce nu se mănâncă, ocoliți cel puțin cincizeci de pași! Abia după

aceea, căutați iar! Și nu cumva să vă despărțiți una de alta!

Aș prefera să fac altceva astăzi. Până și croșetatul ar fi mai interesant decât o expediție inutilă. Adevărul e că pădurea mă sperie. Toate ființele ei stau ascunse și te privesc din umbră. Cip-cirip, ce rochie urâtă poartă fata asta! Cip-cirip.

Ne adâncim în pădure și întunericul mă bânuie. Sunt sora mai mare, nu îmi permit ca Luz să-mi simtă frica. Am auzit atâtea povești îngrozitoare, încât lupul îmi pare personajul cel mai puțin rău. Planul meu e să mergem până în Poiana Ploii și să ne întoarcem. Poate chiar în pas alergător, dacă-i zic că, după direcția vântului, pare să se apropie o furtună.

– Ieșiți în calea noastră, ciupercuțe, promit să nu vă rup pe toate! Că, dacă sunteți frumoase și micuțe, jur c-o să vă las în pace!

Mă opresc în mijlocul aleii și o iau pe Luz de braț, răstindu-mă în șoaptă:

– Ce prostii vorbești, Luz? E vreo vrăjitorie de-a lui Zoey? Pielea mi s-a făcut de găină, iar inima stă să-mi sară din piept.

– Nu e nicio vrajă, vrea ea să mă liniștească.

– Atunci? Ce te-a apucat?

– M-am gândit că, dacă cineva ar veni să te caute, ce ar face prima dată? Te-ar chema să ieși din casă!

– Și te-ai gândit, așa, în versuri?

– Orice vers îți construiesc / ca în rime să-ți vorbesc.

– Profesorul de cuvinte te-a învățat?

– Nu îmi place profesorul, / frate e cu vânătorul.

– Te comporti ca o ciudată și chestia asta mă sperie. Promite-mi că nu mai vorbești în versuri, că altfel ne întorcem imediat!

– Fără ciuciulete nu mă-ntorc/ vreau să îl salvez pe...

Îi acopăr gura cu mâna. Se aude un zgomot, nu prea departe. O iau de braț și o trag în cel mai apropiat tufiș. Îi fac semn să nu vorbească iar ochii ei îmi confirmă că a înțeles pericolul.

Cineva calcă pe crengile uscate, de anul trecut. Poate e la vreo zece pași de noi. Încerc să-l observ printre ramurile țepoase de mur sălbatic. Mă bucur că mi-am luat rochia verde și că Luz a renunțat la cea roșie. Greu am convins-o că maroul le place mai mult ciupercilor, iar roșul le sperie. Prima dată, îi văd un papuc, apoi, capul și ochii care se asigură că nu e nimic sau, poate, nimeni în jur. Apoi, se ridică dintr-un mur, își scutură haina și privește cerul. Sau ce se mai vede din el. Gestul lui e contagios și mă face să-l repet. Mă uit la cerul spintecat de ramuri verzi, hotarul ce ne separă de Zei, de stele, de necunoscut. De parcă ar fi întrezărit în el un reper, băiatul din mur alege drumul pe care, mai devreme, și noi am venit. Din spate, pot să-i văd mai bine părul blond. Merge încet, pășind atent și cercetând locurile. Mă întreb dacă ne-a văzut și dacă trebuie să găsim altă cărare pentru întoarcere.

– Psss!

Luz îmi arată cu mâna ei miniaturală ceva auriu, ca părul necunoscutului. Mă uit mai bine și le văd și eu. Puțin spre stânga, devin și mai multe. Dezamăgirea nu va mai avea loc în coșurile noastre. Culegem în tăcere și

încercăm să nu pășim prea zgomotos peste așternutul de vreascuri și frunze.

– Cine era băiatul, îl cunoști?

– Nu știu, nu l-am văzut niciodată.

– Cu ce ținuturi se învecinează pădurea?

– Colibele de Ceară sunt spre nord și Grotele de Sare spre est. De ce-ar alege cineva să vină prin Pădurea de Salcâmi?

– Oare e periculos?

– Important e să nu ne vadă. Putem afla mai târziu, în Land. O să vorbească lumea dacă a fost trimis de Confederație. Dacă nu, e un intrus și-ar fi bine să ne prefacem că n-am văzut pe nimeni.

– Sper să nu fie trimis de Confederație.

– Speri să fie un intrus?

Luz ia o ciupercă, o mângâie cu privirea, apoi, cu degetele. O urmăresc cu coada ochiului și mă prefac că-mi pasă mai mult de cules. Ceva se modifică pe fața ei și, întorcându-mă, o surprind cum duce ciuperca la ureche. Apoi închide ochii, rămâne nemișcată, stând în genunchi, cu un coș lângă ea, amuțită, de parcă timpul stă în loc. Odată cu ea, au tăcut și pădurea, și vântul.

Gădesc un pui de ferigă. Sap cu degetele în jurul lui și-l smulg cu grijă. Îi învelesc rădăcina într-o frunză de pătlagină și-l pun în buzunarul drept. E pentru caietul cu coperti din piele pe care mi l-a adus tata din Ținutul Cărților. Vreau să-l transform într-o carte de botanică. Voi desena fiecare plantă rară în el.

Ciuperca îi cade din mână și ceva se întâmplă cu fața lui Luz. Lumina de pe piele se transformă în umbră. Nu-mi dau seama dacă e din cauza norilor și nici dacă

lacrimile ce apar sunt ale ei sau ale ploii. O văd cum se prăbușește. O prind de umeri și o strig:

– Luz!

Nicio schimbare. Mă grăbesc să examinez ciuperca pe care a ținut-o, nu a fost mușcată. Picăturile se întetesc și îi acoperă fața cu un strat de solzi sclipitori. Îi iau capul în mâini și o strig iar:

– Luz!

Nu răspunde. E palidă ca laptele.

Nu, nu poate să mă părăsească!

Îi urmăresc atent pieptul, să văd dacă respiră. Acum urcă, apoi coboară încet, urcă iar. De parcă ar avea o pasăre acolo, înăuntru, care-și bate aripile în zbor. Te rog să nu te oprești, pasăre!

Ochii i se întredeschid, pierduți, nefiind capabili încă să mă vadă.

– Ce se întâmplă cu tine?

O forță invizibilă tresare în corpul mic și, dezmeticindu-se, Luz se ridică în coate, apoi în genunchi, își recuperează coșul privindu-mă fix:

– Trebuie să plecăm. Acum!

O luăm la fugă și mă las dusă de ea printre copaci, arbuști, vânt și aerul greu ce plutește ca un nor căzut pe pământ. Ploaia se întetește, îmi curge pe față și simt că nu pot să respir. Timpul s-a oprit acolo, deasupra ei, la hotarul dintre viață și neființă. Doar corpul mai luptă cu spațiul, mintea mea cercetează trecutul. Nu văd nimic, doar o mână strânsă mă poartă prin furia dezlănțuită. De parcă timpul s-ar fi oprit și potopul i-ar fi luat locul, iar singura flacăra din lume luptă să nu se stingă de tot. Încetinim pasul și ne rotim în jurul unui trunchi.

La un moment dat, intrăm undeva, într-o cavitate. Nu știu dacă e o grotă sau o scorbură uriașă. E beznă. Acum pot să respir. Încă simt atingerea lui Luz, presupun că suntem în siguranță. Întind piciorul și pipăi solul, să văd dacă pot să pun coșul jos. Nicio groapă, doar pământ umed în jur. Îmi îmbrățișez sora și sunt recunoscătoare naturii pentru acest adăpost.

Am adormit. Ne-am trezit când razele apusului au pătruns în cavitate. Nici măcar nu știu dacă eram într-o scorbură. Am ieșit și am fugit spre casă, fără să ne uităm înapoi, fără să spunem vreun cuvânt.

Mama ne-a așteptat cu o infuzie caldă și cu supă de verdețuri. Se miră de ce suntem ude până la piele, doar n-a plouat niciun strop. Îi povestim totul, mai puțin partea cu străinul și leșinul lui Luz.

– Ziceți că v-a prins potopul în pădure, totuși ați venit cu o grămadă de ciuperci. Nu v-a fost greu să alergați cu ele?

– Dacă nu le aduceam, nu ne-ai fi crezut, îi răspunde sora mea, lăsându-și privirea în jos.

– Ce n-aș fi crezut?

– C-am găsit ciuperci.

– Și de ce trebuie să cred că le-ați găsit? Oh, dragelor, vom avea destulă mâncare, nu moare nimeni de foame. Tradiția asta există ca să vă bucurați voi de roadele pădurii, să vedeți plantele de primăvară, să învățați ce e bun și ce e rău. E ca să vă amintiți o zi din an pe care, altfel, ați uita-o. Asta o face specială, nu culesul în sine.

– Zoey spune că cine nu găsește ciuperci nu mai găsește nici drumul spre casă.

– Te rog să nu mai crezi tot ce spune Zoey. E o femeie bătrână, îi place să inventeze.

– Și copiii care au dispărut în pădure, cu mulți ani în urmă, ce s-a întâmplat cu ei?

– Există multe lucruri pe care nu le putem explica, dar cum îți imaginezi că i-ar fi putut salva niște ciuperci? Și, dacă găsirea ciupercilor ar avea vreo relevanță, tu de ce ai considerat că e așa important să le aduci?

– Ți-am zis, nu ne-ai fi crezut.

Mama renunță să ne mai pună întrebări. Luz trăiește într-o lume pe care nimeni nu e în stare să o înțeleagă. Un amalgam de povești pe care le interpretează cum numai ea știe. Zoey are o influență colosală asupra ei, dar mama refuză să creadă că istoriile îi pot face rău, că-i distorsionează realitatea. Imaginația ne poate fi prieten, dar, mai ales, dușman, dacă o lăsăm să treacă dincolo de hotarul fix al palpabilității.

Încă nu știu ce s-a întâmplat azi. Deocamdată, nu le voi spune nimic.

Băiatul din mur

Ca să pot analiza ce s-a întâmplat în pădure, am hotărât să mă separ de Luz. Îmi aranjasem o cameră secretă în pod, ceea ce n-a deranjat pe nimeni. E oarecum normal să ne separăm, vârstele ne despart. Uneori rămân lângă ea până adoarme, apoi, mă strecor afară și urc pe scară. Cred că schema a fost observată de toți cei din casă, așa că azi nu o să mă mai prefac, urc înainte de stingerea luminilor.

Mi-am dus lumânări, caietul de desen și o pătură groasă. Am o gaură în acoperiș, de unde pot să urmăresc stelele. Mi-am desenat și o hartă, ca să văd ce schimbări apar pe cer. Nimeni nu știe dacă se poate modifica ceva într-o constelație. Dacă apare o nouă stea în Carul Mic, vreau să fiu prima care o descoperă. Poate va primi numele meu: steaua Juniper din Carul Mic, care nu a mai existat până nu a găsit-o Juniper din Landul Confederației.

Până atunci, voi dormi printre sacii cu fructe și ierburi uscate, aproape goi. Înainte de a mă întinde în pat, îmi amintesc de feriga din buzunar. O scot din ascunzișul hainei și întind mâna s-o pun pe sacul cu stafide, dar îmi alunecă și cade. Nu vreau s-o calc, din greșeală. E întuneric, nu văd nimic. Caut o lumânare, pe care o pipăi cu degetele, lângă ea trebuie să fie și amnarul cu care voi putea s-o aprind. Scotocind, mai cad niște lucruri, dar aud și un foșnet venind dinspre sac. Îmi țin respirația și încremenesc, ca să-mi confirm zgomotul. Mi se face pielea de găină.

– Te rog să nu te sperii și să nu țipi, se aude sacul, în șoaptă.

Am înlemnit. Aș vrea să murmur ceva, dar nu-mi pot mișca buzele.

Sacul se mișcă de parcă s-ar desface singur, se transformă într-o siluetă înaltă, în bezna ce a prins glas.

– Nu aveam unde să dorm și am urcat pe scară. Nu credeam că va veni cineva. Dacă vrei, mă ridic încet și plec chiar acum. Crede-mă, nu sunt un pericol.

– Pot să aprind o lumânare? articulez în final.

– Da, dar să nu te sperii!

Focul țâșnește și mă orbește pentru câteva clipe. Apoi, întrezăresc un trup uman în locul sacului. E rezemat de acoperiș, cu genunchii strânși, în mână ține feriga pe care am scăpat-o. Are o față obosită, părul și hainele îi sunt umede. Poartă o cămașă de culoare deschisă, pantaloni și papuci. Papucii îmi amintesc de ceva. De băiatul din mur.

– Cine ești?

– Numele meu e Izar. Am făcut un drum foarte lung ca să-mi regăsesc familia.

– Unde e familia ta?

– Nu țin minte. Când se crapă de ziuă, voi merge în căutarea lor. Am un frate, Kai, crezi că locuiește pe aici?

N-am auzit niciodată acest nume. Landul e destul de mare și mulți oameni rămân necunoscuți. Poate de aceea îmi pun speranțele în stele, ca Juniper să nu rămână în umbră.

– Nu, nu-l cunosc.

Izar rotește feriga pe toate părțile. E abătut și pasiv.

– Ți-e foame?

– Da.

Mă apropii de el ca să ridic sacul cu stafide și i-l întind. Pe undeva sunt și alune, le caut, pipăind succesiv restul de saci, fără să-l scap din priviri. E un străin ale cărui intenții adevărate n-am cum să le știu. Își toarnă câte un pumn de stafide în gură, le mestecă în grabă și-și toarnă iar. E chiar flămând. Urmează alunele, iar, la sfârșit, îi dau un ulcior cu apă, pe care o bea dintr-o răsuflare.

– Nu mi-ai spus cum te numești.

– Juniper.

– Juniper, repetă el, îți mulțumesc pentru mâncare.

Ce vrei să faci cu feriga?

– Să o desenez.

– Desenezi ferigi?

– Tot soiul de plante.

– De ce?

– Cum adică?

– De ce desenezi tot felul de plante?

– Ca să văd ce le face să fie diferite.

– E bine.

– Ce e bine?

– Că ceea ce faci are un sens. E singurul lucru care contează.

– Tu știi de ce călătorești?

– Oarecum.

– Oarecum?!

– Nu toate alegerile ne aparțin în totalitate.

Tensiunea dintre noi începe să se diminueze, iar repetarea cuvintelor lui mă ajută să-l înțeleg.

- De când nu i-ai mai văzut?
- Pe cine?
- Familia ta, de când n-ai mai văzut-o?
- De când eram mic.

Nu pricep de ce un copil ar fi fost despărțit de părinții lui.

– Pot să dorm pe partea cealaltă de pod, ca să nu te simți stingherită? Promit că mâine dimineață plec.

– Cum vrei.

Mult timp după aceea, n-am putut să adorm. Mi-am amintit ce s-a întâmplat astăzi, când am crezut că Luz era să moară. E din cauza lui Zoey. Cine știe ce povești i-a spus iar! Mă sperie rimele ei, dacă află cei de la școală, o pot lua de lângă noi pentru totdeauna. Nu pot să-i spun nici mamei, deși, uneori, cred că știe și ea că ceva nu e în regulă. Confederația nu ne permite să vorbim anapoda. Una dintre principalele reguli ale vorbirii este să exprimăm în mod direct ceea ce gândim. Nu sunt permise construcțiile gândite, așezarea artificială a cuvintelor sau gruparea lor după criterii neobișnuite. Maestrul cuvintelor ne-a povestit că toți cei care au ignorat Codul Bunei Vorbiri au fost pedepsiți cu moartea de Comitetul Confederației. Unora dintre ei, li s-a turnat infuzie de mătrăgună pe gât. Alții au fost legați la gură și trimiși în bărci de nuc negru în largul Oceanului Cubic. Nu înțeleg de ce cuvântul e atât de periculos. Cred că doar Comitetul știe.

Mă gândesc și la locurile pe unde am umblat astăzi. Când a început ploaia, nu am mai văzut nimic în fața ochilor. Rănilor usturătoare de pe picioare mă fac să cred că am mers prin Poiana Murelor, care se continuă

cu Pădurea Salcânilor. Undeva, acolo, am intrat într-o scorbură. Sper că am stat destul de departe de Scenă. Nimeni nu și-ar dori să se apropie de acel loc blestemat.

Din când în când, deschid ochii să văd dacă străinul e tot acolo. Nu s-a mișcat deloc, stă lipit de podea, probabil c-a adormit. De ce s-a ascuns în podul casei noastre și de ce l-am lăsat chiar eu? Dacă cineva îl vede, risc să am probleme mari. Nu se cuvine unei tinere să se afle singură în prezența unui bărbat, altul decât tatăl ei. Dar acest om mi se pare diferit. Pronunță altfel cuvintele, e îmbrăcat straniu și totuși nici una, nici alta nu mă sperie. Poate de aceea, am un fel de încredere în el. Nu cred că e în stare să ne facă ceva rău.